כל הפסולין פרק שלישי זבחים לה.

מסורת הש"ס

אף אני לא אמרתי. שיסף אלא נתמקבל בכלי: **והוא גופיה.** רבי יהודה מנא ידע שנתמקבל בכלי: **זריזין הן.** ומקבלי לכולהו: **חייא.** מהרה: **כאוזרים.** ה' לאורן כמיני בדם חד לדם הממלית כדאמרינן בכריתות בפ"ק (דף ד:): **ר' יהודה אומר בכרם.** המם יליף טעמא:

אין דם מבטל דם. למין במינו לרבי יהודה לא בטיל ולקמן תנן לה בפ' כל הזמנים שנתערבו (דף עח.): **למה פוקקין את העורה.** ערבי פסחים שלא יצאו הדמים לרך אמה [1] לנחל קדרון: **והא קא חזיא חליבה.** כין רגליהם לרלפה ותנן עומד על גבי כליס כו' פסול (לעיל דף עו:): **היו כנדיו מעושטין** [2]. לעיל בפ"ב [3] מניח לה: **כהולכת אברים לכבש.** הא דקתני שבח הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דם היכי אלי: **אאיעבי.** אינעבאות גבוהין היו שם בגין אבנים ואין מוליין דמן הרלפה הן: **מתני' נאכל דבר שאין דרכו לאכול.** חוץ למקומו או חוץ לזמנו: **קיפה.** מפרש בהעור והרוטב (מולין דף קכ.) מבליין ולעולקת הכשר הטוכלת בטולי קדרה: **אלו.** [4] גיד הנאמר שהוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליהן משום פיגול.** אם היה הזבח פגול שחיטה על בשרו או על אימוריו חוץ לזמנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא.** אם אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח [5] כשר: **אם המוקדשין.** כל היכא דנקיט אחי לישנא מיירי בנקבות [6]: **לאכול שליו.** שבמעיה: **לא פיגל.** את הזבח דאלו גופיה דזיבחא הוא: **אלא המוקדשין.** אלא שבדליה: **אין חייבין עליהן משום פיגול.** אם פיגל בזבח ואכל מאכלה לא מחייב כרת אלא דאלו זיבחא הוא: **גמ'** פיגל בזבח. שחטו ע"מ לאכול או להקטיר חוץ לזמנו: **נתפגל השליל.** האוכל מהשליל חייב: **בשליל.** שחטו את הזבח ע"מ לאכול מן השליל חוץ לזמנו: **לא נתפגל הזבח.** קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחא הוא דעיבר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרוכא דאיכלי לא אכלי ליה ושליל עצמו [7] לא נתפגל מדקתני מתני' לאכול שליל או שליא אחוץ לא פיגל: **אלא.** של עוף ראוי לאכילה הוא דדיכי: **מוראה.** לא חזי לאכילה דפירשא בעלמא הוא הלכך מחשבה דידה לא מפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דאיכא איכלי דאכלי [8] חייב עליו כרת: **פיגל באימורין.** שחט פרים הנשרפים ע"מ להקטיר אימוריהן חוץ לזמנן: **נתפגלו פרים** [9]. האוכל מבשרן חייב: **חיטב בפרים.** שחטו ע"מ לאכול מבשרן חוץ לזמנו: **לא נתפגלו אימורי.** להתחייב כרת האוכל מכליות או מיותרת הכבד שלהם וכל שכן דלא נתפגלו פרים עצמן שהרי חיטב לאכול דבר שאין דרכו לאכול. ואידי דנקט פיגל באימורין נקט נמי לא נתפגלו אימורין: **לימא מסייע ליה.** לר' אלעזר דאמר [10] מתפגל ואע"פ שאין מפגל כגון שליל ומולאה ובשר הפרים: **ושוין.** ר"ש וחכמים שנחלקו בפ' ג"ש (לקמן מג.) דרבנן אמרי פיגול נוהג בפרים הנשרפים וי"ש אמר כל שאינו על מזבח החיצון אין חייבין עליו משום פיגול ושוין שאם חיטב בחחת מעבודות הדם לאכול מן הפרים לאמר או לזורקן בבית הדשן כהילכתו [11] לאמר לה עשה כלום דמחשבת אכילה לא מהניא בהו דדבר שאין דרכו לאכול הוא ומחשבת שריפה נמי לא [12] דלמחשבת אכילת מזבח קפיד רחמנא אבל שריפה לאו לגזון אכילה הוא ואע"ג דאמרן בפיקרקין דלעיל [לא.] חיטב שמחלוקתו אם לאמר פיגול לא"ה המשיב בגלגון אכילה כדאוקי התם: **מאי לאו.** הא דפליגי רבנן דאמרי פיגול נוהג בהם בבשר דפרים עצמו [13] קאמר דאם חיטב באימורין להקטירם לאמר המשיב כי אוכמייהו [14] ואכילת מזבח נתפגל בשר הפרים לענינם כרת על אכילתו [15]:

אף אני לא אמרתי אלא כשנתקבל בכלי והוא [1] **גופיה מנא ידע** [2] **כהנים זריזין** [3] **ועבדין הייא ומשתפכין והלא דם התמצית מעורב בו רבי יהודה לטעמיה דאמר דם התמצית קרי דם** [4] **דתניא** [5] **דם התמצית באזהרה** [6] **רבי יהודה אומר בברת** [7] **והאמר ר' אלעזר מודה רבי יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנאמר** [8] **כי הדם הוא הנפש** [9] **דם שהנפש יוצאה בו קרוי** [10] **דם שאין הנפש יוצאה בו אין קרוי דם אלא** [11] **רבי יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם** [12] **אמר להם רבי יהודה לדבריכם למה פוקקין העזרה אמרו לו שבח הוא לבני אהרן שיהלכו עד ארכובותיהן בדם והא דם הוי חציצה לה הוא ולא הוי חציצה דתנן** [13] [14] **הדם והדיו והדבש והחלב יבישין חוצצין לחין אין חוצצין והא קא מיתווסי מאנייהו ותנן** [15] **היו בגדיו מטושטשין ועבד עבודתו פסולה וכי תימא דמדלו להו** [16] **והתניא** [17] **מדו** [18] **כמדתו שלא יחסר ושלא יותיר בהולכת אברים לכבש דלאו עבודה היא ולא** [19] **והתניא** [20] **והקריב הכהן את הכל** [21] **זו** [22] **הולכת אברים לכבש אלא** [23] **בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא ולעבודה היכי אזלי אזלי אאיצטבי: מתני' השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ורבי אליעזר פוסל לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית כשר** [24] **לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין** [25] **השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור ומן הרוטב ומן הקיפה ומן האלל ומן העצמות ומן הגידין ומן הקרנים ומן הטלפים חוץ לזמנו וחוץ למקומו כשר** [26] **ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שיליא בחוץ לא פיגל המולק את התורין** [27] **לאכול ביציהן בחוץ לא פיגל חלב מוקדשין** [28] **ובביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא: גמ'** [29] **פיגל בזבח נתפגל השליל לא נתפגל הזבח פיגל באלל** [30] **נתפגלה** [31] **מוראה במוראה לא נתפגל אלל פיגל באימורין נתפגלו אימורין לימא מסייע ליה** [32] **ושוים** [33] **שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום מאי לאו הא חישב באימורים נתפגלו פרים לא ומחשב שמאכלהו אם יהיו פיגול אכל אחי לא שייך ביה לא אכילת אדם ולא אכילת מזבח:**

דם הרי חציצה. כין רגליהן לרלפה דתנן (לעיל עו:) עומד על הכלי אי על גבי חבל תבריגן לעמוד לבמת ואין זה עמידה: **יבשים** חוצצין. לענין טבילה תנן: **והא** קא מיתווסי מאנייהו. מתגללכן כדם (פסחים מה.) **מטושטשין.** בשיט (לעיל יח.) **מדו.** ולבש הכהן מדו כל: כמדתו. שיר לאהרן (שמות שם). כלון לאחר שיהא כתות כהנים לבדה קומתו, לא נגרדות ולא מסולקות (יומא כג.): **בהולכת אברים לכבש.** הוי אלו מדלן לכי, ולקמיה פריך ואלא שבעבודות היכי עביד (פסחים שם) **והקריב הכהן את הכל.** בני אהרן כתיב והקרב והכהנים יתחן בנים והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה (חגיגה יא.), רשב"ל בקהל והקרב והכהנים יתחן בנים, אלמא בנים הקרבים הקרבתם קרא, ומחלבי כהיגה שמע מינה עבודה היא לבשר. **אלא** הולכה בבדיל כתיב בקהל והקטיר המזבחה (ויקרא ט:) **זו הולכת אברים לכבש.** אלא בהולכת עצים לבערכה דלאו עבודה היא. דהאי כהן לכתיב בהולכת אברים על כתיב לבעיני הולכה אחרת כמו, דאי בהולכת אברים לכבש אי אפשר לומר דלאו עבודה היא, דאי אפשר לומר דלאו עבודה היא.